

O ich uväznení sme sa po prvýkrát dozvedeli v roku 1981. Odvtedy nesieme spolu s nimi bremeno tejto nespravodlivosti spáchanej československým súdnictvom. Moja sestra a ja sme svedkami ich nevinu.

V roku 1982 sme požiadali o pomoc aj Amnesty International.

Písali sme aj nášmu prezidentovi Mitterrandovi, ako aj prezidentovi Husákovi, vtedajšiemu prezidentovi komunistického Československa.

Celé to však bolo márne, keďže nám nebola daná možnosť svedčiť pred oficiálnymi orgánmi. Naopak, boli sme nezvyčajným spôsobom upozornení na to, aby sme sa o tento prípad nezaujímal, a že už samotné vycestovanie do Československa v tej dobe by bolo pre nás nebezpečné.

Až oveľa neskôr, v roku 2003, po zmene režimu v Československu, sme ako účastníci tohto konania oficiálne svedčili pred československým súdom počas nového súdneho procesu. Nanešťastie, súd ešte raz uprednostnil pôvodnú verziu z rokov 1981-83.

Boli sme zatiahnuté do tohto prípadu, pretože v roku 1976, v období od 9. 7. 1976 do 15. 7. 1976 sme s mojou sestrou Sylviou a s našim priateľom Františkom Čermanom, s ktorým som si dopisovala, navštívili Československo.

Od detstva si píšem súkromné denníky, ktoré si archivujem a do ktorých si zapisujem svoje dojmy z prežitých udalostí. Z tohto dôvodu bolo pre mňa dokonca aj po dlhej dobe relatívne ľahké spomenúť si na náš pobyt v Československu. Keď ma v roku 1982 kontaktovalo československé veľvyslanectvo v Paríži, mala som aj po 5 rokoch dosť detailných informácií o našom pobyte v Československu. Dokonca som im ukázala svoje poznámky. Sú to moje súkromné poznámky.

Nikdy som nepredpokladala, že by ich mohli čítať cudzí ľudia. Avšak vzhľadom na obvinenia vznesené voči Františkovi Čermanovi¹ a jeho priateľovi Milanovi, som to urobila. Na ambasáde si nafotili aj časť môjho denníka.

Taktiež mi ukázali album s fotografiami, na ktorých som rozpoznala len Františka Čermana, Marcelu - jeho budúcu manželku a Milana Andrášika², jeho priateľa, s ktorým sme strávili pár dní počas nášho pobytu v Bratislave, v júli 1976.

Ešte jednu vec považujem za dôležitú zdôrazniť v tomto liste. Ukázali mi fotografie takisto z večierku. Pýtali sa ma, či tých ľudí³ poznám. Nikoho som tam nepoznala. Ani ja, ani moja sestra Sylvia, ani František Čerman, ani Milan sme na tých fotografiách neboli. Boli tam len cudzie osoby. Takže my sme na večierku, z ktorého mi ukazovali fotky neboli.

¹ pozn. prekl.: v origináli „Čermanová“, zrejme ide o preklep

² pozn. prekl.: v origináli „Andášik“, zrejme ide o preklep

³ pozn. prekl.: ... ľudí, ktorí sú na tých fotografiách ...